

[Finn Poulsen.]

området op og frigive f. eks. i Århus- og Ålborgområdet. Der sker jo det bl. a. i Ålborgområdet, at man frigiver Ålborg by, men i de områder, hvor der er behov for en stor bebyggelse, Hasserris og andre steder, opretholder man restriktionerne med risiko for stadig forskubbelse, som den højtærede boligminister selv oplyser, og med risiko for, at der sker den ulykke, som er sket, at man får en stærk stigning i boligtilvæksten i de områder, hvor der ikke er behov, og en mindre stigning i de områder, hvor der er behov.

Det er vist en almindelig opfattelse, at en sådan øjeblikkelig ophævelse også kan gå an i Københavnsområdet. Det er altså vor opfattelse, at den højtærede minister bør gå den vej og ikke skilte med en afvikling, som ikke er nogen afvikling, og af frygt for følger, der næppe indtræffer, giver sig til at indføre et nyt kontrolsystem.

Jeg har altså hermed villet markere, at vi finder, at den højtærede ministers forslag er utilfredsstillende for os, men at vi på den anden side ser det positive i det principielle udgangspunkt og naturligvis overordentlig gerne vil være med til en drøftelse af problemerne.

Jeg sagde indledningsvis, at vi også fandt lovforslaget utilstrækkeligt, for så vidt som regeringen kun spiller på den ene streng, der hedder byggeri. Jeg skal ikke nu gå ind i nogen dybtgående diskussion om de øvrige problemer, men må dog fremhæve, at det må være regeringens selvfølgelig pligt allerede nu at gå i gang med at spille på disse andre strenge. Jeg tænker selvfølgelig først og fremmest på problemerne i forbindelse med huslejeudligningen. Det er sagt af den høje regering tidligt og sent, det er erkendt, at en huslejeudligning må finde sted og skal komme. Der er diskussion om hvordan, der er diskussion om de forventede huslejestigninger og alt sådan noget, men principielt har man erkendt, at udligningen må komme, og det er også klart, for det er den eneste måde, hvorpå man kan få det udbud på boligområdet, som kan hjælpe bl. a. ungdommen. Hvad kan det nytte at lokke for de unge? Selvfølgelig kan de ikke leve af parcelhuse og dyre lejligheder; så længe ungdommen er lukket ude fra det store område, hvor der er

gode lejligheder og billige lejligheder og beboelsesrum at få, så længe kan man ikke løse ungdommens problem. Den høje regering skylder ungdommen dette, og jeg ved ikke, hvorfor det ikke kommer. Det er ikke tilfredsstillende, når den højtærede statsminister har antydnet, at der muligvis vil komme lidt i retning af en løsning for et meget begrænset område. Det, som vi venter på, og det, som regeringen skylder folketings og landets befolkning, er at gå i gang med opgaven: en generel udligning på den ene eller den anden måde. Så er vi villige til at se på det, og så — det har jeg tidligere på mit partis vegne kunnet udtale — er vi villige til eventuelt at acceptere ting, som vi ikke er så glade for rent principielt, men som måske kan være en nødvendighed som en overgangsordning.

Men hvorfor ikke også spille på andre strenge inden for byggeriet? Hvorfor ikke gøre alvor af at løse spørgsmålet om faggrænserne, de stive faggrænser? Det lyder måske kættersk at sige det, og det er vel ikke moderne at sige det i kongeriget Danmark, men hvorfor ikke simpelt hen tage den selvfølgelig ting op, der ligger i at udnytte arbejdstiden bedre? Jeg kender en mand — og der er sikkert nogle, der kender lignende tilfælde — en faglært murer, som tager kartofler op hver lørdag, for han må kun arbejde 5 dage om ugen. Vi skal have længere ferier, det er principielt i orden; ethvert samfund, der udvikler sig, søger at få så mange goder som muligt, og jeg er ikke modstander af længere ferier, jeg er tilhænger af det; men når man har det problem på boligområdet, hvorfor så ikke gøre en kraftanstrengelse, hvorfor ikke få folk med i denne kraftanstrengelse? Jeg forsikrer for, at de vil gerne, men så længe det karakteriseres som fagligt ukollegialt at gå ind i en ekstra arbejdsindsats, når man gør det i Danmark — men ikke når man gør det i Tyskland — så længe kan man naturligvis ikke få denne ekstra arbejdsindsats. Man kunne vel også med forsigtighed — i erkendelse af, at vi herhjemme må aflevere arbejdskraft til andre lande, at vi herhjemme modtager arbejdskraft på en masse andre områder udefra, at andre lande, også socialdemokratisk ledede lande, ikke er bange for at supplere deres egen arbejdskraft med en vis tilgang udefra — overveje problemet, om